

17 OCTOMBRIE

**CANONUL
SF.APOSTOL
LAZAR
AL CIPRULUI**

CANONIER-GR



Ο Κανόνας του Αγίου Λαζάρου

Ποίημα Ανδρέου Κρήτης

Ωδή α 'Ηχος α' Ο Ειρμός

Ωδήν επινίκιον, άσωμεν πάντες, Θεώ τω ποήσαντι,
θαυμαστά τέρατα, βραχίονι υψηλώ, και σώσαντι τον
Ισραήλ, ότι δεδόξασται.

Νεκρόν τετραήμερον εξαναστήσας, Σωτήρ μου τον
Λάζαρων, της φθοράς απήλλαξας, βραχίονι υψηλώ,
και έδειξας ως δυνατός, την εξουσίαν σου.

Φωνήσας τον Λάζαρων εκ του μνημείου, ευθύς
εξανέστησας, αλλ' ο Άδης κάτωθεν, πικρώς ωδύρετο,
και στένων έτρεμε Σωτήρ, την εξουσίαν σου.

Εδάκρυσας Κύριε επί Λαζάρω, δεικνύων την
σάρκωσιν, της οικονομίας σου, και ότι φύσει Θεός,
υπάρχων, φύσει καθ' ημάς, γέγονας άνθρωπος.

Της Μάρθας τα δάκρυα και της Μαρίας, κατέπαυσας
Κύριε, εκ νεκρών τον Λάζαρων, εξαναστήσας Σωτήρ,
και δείξας έμπνουν τον νεκρόν, τη εξουσία σου.

Τω νόμω της φύσεως της ανθρωπίνης, ηρώτησας
Δέσποτα, πού τέθεται Λάζαρως; δεικνύων πάσι
Σωτήρ, ανόθευτον την προς ημάς, οικονομίαν σου.

Τα κλείθρα συνέτριψας τότε του Άδου, φωνήσας τον
Λάζαρων, και το κράτος έσεισας, του πολεμήτορος,
και έπεισας προ του Σταυρού, τρέμειν σε μόνη
Σωτήρ.

Δεσμώτην τον Λάζαρων υπό του Άδου, κρατούμενον
Δέσποτα, ως Θεός προέφθασας, και έλυσας των

δεσμών, τω σω γαρ πάντα Δυνατέ, ήκει προστάγματι.
Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υιόν και Πνεύμα, Τριάδα
αχώριστον, εν Μονάδι φύσεως, και συν Αγγέλοις
αυτήν, ως ένα άκτιστον Θεόν, δοξολογήσωμεν.

Και νυν... Θεοτοκίον

Ατρέπτως εκύησας Παρθενομήτορ, τον Κτίστην της
φύσεως εξ αγίου Πνεύματος, κατ' ευδοκίαν Πατρός,
γενόμενον όπερ εσμέν, δίχατροπής και φυρμού.

Ωδή β' Ο Ειρμός

Πρόσχε, ουρανέ και λαλήσω, και ανυμνήσω Χριστόν,
τον Σωτήρα του Κόσμου, τον μόνον φιλόανθρωπον.

Δόξα σοι, τω φωνήσαντι μόνον, και εκ του τάφου,
νεκρόν τεταρταίον, τον φίλον εγείραντι Λάζαρν.

Ήκουσε, της φωνής σου ο άπνους, και ψυχωθείς εκ
νεκρών, εξανέστη ευθέως, δοξάζων σε Κύριε.

Πρόσταγμα, ζωηφόρου φωνής σου, δεξάμενος
οδωδώς, εξηγέρθη του τάφου, Σωτήρ μου ο Λάζαρν.

Εδάκρυσας, επί φίλω Σωτήρ μου, πιστούμενος
τούτον την ημών, ως εφόρεσας φύσιν, και ανέστησας.

Ετρόμαξεν, ως κατείδεν ο Άδης, παλινδρομούντα
ευθύς, τον δεδεμένον κειρίαις, φωνή προς την ώδε
ζωήν.

Δόξα...

Εξέστησαν, των Εβραίων οι δήμοι, ότε φωνήσας
Σωτήρ, εξανέστησας λόγω, οδωδότα τον Λάζαρν.

Και νυν...

Εσείσθησαν, τα ταμεία του Άδου, ως εψυχούτο

ευθύς, κάτω Λάζαρος, τότε τη φωνή, του ζώσαντος.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Λίθον, ον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος εγεννήθη εις κεφαλὴν γωνίας, αὐτός ἐστιν ἡ πέτρα, ἐν ἡ εσπερέωσε, τὴν Ἐκκλησίαν ὁ Χριστός, ἡν ἐξ ἐθνῶν ἐξηγοράσατο. (Δις).

Θαύμα, ξένον καὶ παράδοξον! πῶς ὁ Κτίστης πάντων, ὅπερ οὐκ ἠγνόει, ὡς ἀγνοῶν ἠρώτα. Πού κείται ὁ θρηνεῖτε; πού τέθαιπται Λάζαρος, ὁ μετ' ὀλίγον ἐκ νεκρῶν, ζῶντα ὑμῖν ἐξαναστήσω ἐγώ;

Λίθον, ὁ σοι προσεκύλισαν, οἱ κηδεύσαντές σε, τοῦτον συγκινήσαι, ὁ Ἰησοῦς προστάξας, ευθύς ἀνέστησέ σε, φωνήσας σοι Λάζαρε, Ἀνάστα δεῦρο πρὸς με, ἵνα τὴν σὴν ὁ Ἄδης πτήξῃ φωνήν.

Μάρθα, καὶ Μαρία Κύριε, οδυρμοῖς ἐβόων, Ἴδε ὁ ἐφίλεις, τεταρταῖος ὄζει, εἰ ἡς ὥδε τότε, οὐκ ἔθνησκε Λάζαρος, Ἀλλ' ὡς ἀχώριστος παντί, τοῦτον ευθύς φωνήσας ἡγείρας.

Ράνας, ἐπὶ φίλῳ δάκρυα, δι' οικονομίαν, ἐδειξας τὴν σάρκα, τὴν ἐξ ἡμῶν ληφθεῖσαν, οὐσία οὐ δοκήσῃ, Σωτὴρ ἐνωθεῖσάν σοι, καὶ ὡς φιλάνθρωπος Θεός, τοῦτον ευθύς φωνήσας ἡγείρας.

Οἱμοι, ὄντως νυν ἀπόλωλα! ἐκβοῶν ὁ Ἄδης, οὕτω προσεφώνει, τῷ θανάτῳ λέγων. Ἰδοὺ ὁ Ναζωραῖος, τὰ κάτω συνέσεισε, καὶ τὴν γαστέρα μου τεμών, ἀπνουν νεκρὸν φωνήσας ἡγείρε.

Πού ἡ τῶν Εβραίων ἀνοία; πού ἡ ἀπιστία; ἕως πότε πλάνοι; ἕως πότε νόθοι; οράτε τὸν θανέντα, φωνή

εξαλλόμενον, και απιστείτε τω Χριστώ; όντως υιοί του σκότους πάντες υμείς!

Δόξα...

Ένα της Τριάδος οίδα σε, ει και εσαρκώθης, ένα και δοξάζω, Υιόν σεσαρκωμένον, τον εκ της Θεοτόκου, ασπόρως βλαστήσαντα, και συν Πατρί και Πνεύματι, ένα Υιόν δοξολογούμενον.

Και νυν... Θεοτοκίον

Ξένον, και φρικτόν το όραμα, εξ οικονομίας, όπερ προεώρων, οι αψευδείς Προφήται, Παρθένον Θεοτόκον, ασπόρως μεν κύουσαν, αφθόρως τίκτουσαν Θεόν, μένουσαν δε μετά τον τόκον αγνήν.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Επήρθη ο ήλιος, και η σελήνη, έστη εν τη τάξει αυτής, υψώθης Μακρόθυμε, επί του Ξύλου, και έπηξας εν αυτώ, την Εκκλησίαν σου.

Εδάκρυσας Κύριε, επί Λαζάρω, δείξας ότι άνθρωπος ει, και ήγειρας Δέσποτα, τον τεθνεώτα, και έδειξας τοις λαοίς, ότι Υιός ει του Θεού.

Ο άπνους ήκουσε, το πρόσταγμά σου, Δεύρο έξω Λάzarε, δρομαίος ανίστατο συν τοις σπαργάνοις, και ήλλατο Αγαθέ, δεικνύς το κράτος σου.

Της Μάρθας τα δάκρυα, και της Μαρίας, κατέπαυσας Χριστέ ο Θεός, φωνήσας τον Λάzarον, αυτεξουσίως, συνήγειρας τη φωνή, και προσεκύνησέ σοι.

Δακρύσας ως άνθρωπος, επί Λαζάρω, εξήγειρας αυτόν ως Θεός, ηρώτας. Πού τέθαιπαι, ο τεταρταίος;

πιστούμενος Αγαθέ, την ενανθρώπησίν σου.
 Του Πάθους τα σύμβολα, και του Σταυρού σου, Άδου
 την γνωρίσαι βουληθείς Αγαθέ, του άπληστον,
 γαστέρα ρήξας, ανέστησας ως Θεός, τον τετραήμερον.
 Τις οίδε, τις ήκουσεν, ότι ανέστη, άνθρωπος νεκρός
 οδωδώς; Ηλίας μεν ήγειρε, και Ελισσαίος, αλλ' ουκ
 εκ μνήματος, αλλ' ουδέ τεταρταίον.

Υμνούμέν σου Κύριε, την δυναστείαν, υμνούμεν και
 τα Πάθη Χριστέ, τη μεν γαρ ως εύσπλαγκνος,
 εθαυματούργεις, τα δε οικονομικώς, είλου ως
 άνθρωπος.

Θεός ει και άνθρωπος, επαληθεύων, τοις πράγμασι
 τα ονόματα, επέστης τω μνήματι, σαρκί ο Λόγος, και
 ήγειρας ως Θεός, τον τετραήμερον.

Εξέστησαν Δέσποτα, Εβραίων δήμοι, ως είδον
 αναστάντα νεκρόν, εκ τάφου Λάζαρον, συν τη φωνή
 σου, και έμειναν απειθείς, των θαυμασίων σου.

Δόξα...

Ανάρχως εξέλαμψας, εκ του Πατρός σου, ως εις της
 Τριάδος Σωτήρ, εν χρόνω, εκ Πνεύματος, παρθενικών
 συ προήλθες αιμάτων, σάρκα λαβών ο υπερούσιος.

Και νυν... Θεοτοκίον

Η σύλληψις άσπορος της Θεοτόκου, ο τόκος άνευ
 πάθους φθοράς, Θεός γαρ αμφότερα,
 θαυματουργήσας, εκένωσεν εαυτόν, ίνα ημίν ενωθή.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Την σην ειρήνην δος ημίν Υιέ του Θεού, άλλον γαρ
 εκτός σου, Θεόν ου γινώσκομεν, το όνομά σου

ονομάζομεν, ὅτι Θεός ζώντων, και των νεκρών
υπάρχεις. (Δις)

Ζωή υπάρχων Κύριε, και φως αληθινόν, Λάζαρον
νεκρόν φωνήσας ανέστησας, ως δυνατός γαρ πάσιν
έδειξας, ὅτι Θεός ζώντων, και των νεκρών υπάρχεις.
Την άστεκτόν σου πρόσταξιν, μη φέρων Ιησού, Άδης
ο πολλούς δεξάμενος έπτηξε, και τεταρταίον όντα
Λάζαρον, συν τη φωνή ζώντα, και ου νεκρόν εδίδου.
Τον χουν συνάψας πνεύματι, ο πάλαι τον πηλόν,
πνεύματι ψυχώσας, ζωής Λόγε λόγω σου, και νυν δε
λόγω εξανέστησας, εκ της φθοράς φίλον, και των
καταχθονίων.

Τω νεύματί σου Κύριε ανθέστηκεν ουδείς, ότε γαρ
νεκρόν, εφώνεις τον Λάζαρον, ευθύς ο άπνους
εξανίστατο, και τα δεσμά φέρων, ποσί περιεπάτει.
Ω Ιουδαίων άνοια! ω πώρωσις εκθρών! τις οίδε νεκρόν
εκ τάφου εγείραντα; Ηλίας πάλαι εξανέστησεν, αλλ'
ουκ εκ μνήματος, αλλ' ουδέ τεταρταίον.

Ανείκαστε μακρόθυμε, ο πάντα δι' ημάς, πράττων ως
Θεός, και πάσχων ως άνθρωπος, πάντας μετόχους
ημάς ποιήσον, της σης βασιλείας πρεσβείαις του
Λαζάρου.

Δόξα...

Προάναρχε, συνάναρχε, ομότιμε Τριάς, Πάτερ
παντοκράτορ, Υιέ, Πνεύμα άγιον, Μονάς αγία
τρισυπόστατε, τους εξ Αδάμ σώζε, πιστώς σε
ανυμνούντας.

Και νυν... Θεοτοκίον

Την άκραντον γαστέρα σου, ηγίασεν Αγνή, σάρκα εξ

αυτής, λαβών ο υπέρθεος, ο εν Τριάδι
προσκυνούμενος, ο εκ Πατρός Λόγος, και συν τω
Πνεύματι Θεός.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Απέρριψάς με, εις βάθη καρδίας θαλάσσης, και
έσωσάς με Σωτήρ, δουλείας θανάτου, και έλυσας τον
δεσμόν, των ανομιών μου. (Δις)

Ηρώτησας Πού ειμι, ο πάντα γινώσκων, εδάκρυσάς
με Σωτήρ, ως άνθρωπος φύσει, και ήγειράς με
νεκρόν, τω προστάγματί σου.

Εφώνησάς με εξ Άδου, Σωτήρ κατωτάτου, βοά
Λάζαρος, προς σε τον λύτην του Άδου, και ήγειράς
με νεκρόν, τω προστάγματί σου.

Ενέδυσάς με Σωτήρ, το πήλινον σώμα, και έπνευσάς
μοι ζωήν, και είδον το φως σου, και ήγειράς με
νεκρόν, τω προστάγματί σου.

Εψύχωσας συ, την άπνουν μορφήν της σαρκός μου,
συνέσφιγξάς με Σωτήρ, οστέοις και νεύροις, και
ήγειράς με νεκρόν, τω προστάγματί σου.

Την παμφάγον διαρρήξας, γαστέρα του Άδου,
εξήρπασάς με Σωτήρ, τη ση δυναστεία, και ήγειράς
με νεκρόν, τω προστάγματί σου.

Εφόρεσάς μου Σωτήρ, το φύραμα όλον, εφύλαξας δε
αγνήν, την άκραντον μήτραν, εξ ης προήλθες
σαρκωθείς, ων της Τριάδος.

Δόξα...

Τριάς άγία δοξάζω, την σην ευσπλαγχνίαν, και συν
Αγγέλοις υμνώ, τον τρισάγιον Ύμνον, ελέησον τας

ψυχάς ημών, των σε ανυμνούντων.

Και νυν... Θεοτοκίον

Την άχραντόν σου νηδύν, υπέδυ ο Λόγος, ετήρησε δε αύθις, μετά γέννησιν ταύτην, αγνήν Θεογεννήτορ, θαύμα όντως παράδοξον!

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Τους εν καμίνω Παίδάς σου Σωτήρ, ουχ ήψατο, ουδέ παρηνώχλησε το πυρ, τότε οι Τρεις, ως εξ ενός στόματος, ύμνουν και ηυλόγουν λέγοντες, Ευλογητός ο Θεός, ο των Πατέρων ημών.

Επί νεκρώ εδάκρυσας Σωτήρ, φιλάνθρωπε, ίνα δείξης πάσι τοις λαοίς, ότι Θεός ων, δι' ημάς άνθρωπος ώφθης, και εκών εδάκρυσας, τύπους ημίν προτιθείς, ενδιαθέτου στοργής.

Ο τεταρταίος Λάζαρος Σωτήρ, ως ήκουσε, κάτω της φωνής σου αναστάς, ανύμνησέ σε, και γεγηθώς ούτως εβόα. Συ Θεός και Κτίστης μου, σε προσκυνώ και υμνώ, τον αναστήσαντά με.

Ει και δεσμά περίκειμαι Σωτήρ, ο Λάζαρος, κάτωθεν εβόα Λυτρωτά, αλλ' ουδαμώς, εν τη γαστρί μενώ του Άδου, εάν μόνον κράξης με, Λάζαρε δεύρο έξω, συ γαρ μου φως και ζωή.

Παρακαλώ σε Λάζαρε, φησίν, ανάστηθι, έξελθε των κλείθρων μου ταχύ, άπιθι ουν, καλόν μοι γαρ ένα θρηνήσαι, πικρώς αφαιρούμενον, παρά πάντας ους πριν, πεινών κατέπιον.

Και τι βραδύνεις Λάζαρε; φησίν, ο φίλος σου, δεύρο έξω κράζει εσθηκώς, έξελθε ουν, ίνα καγώ άνεσιν

λάβω, αφ' ου γαρ σε έφαγον, εις εμετόν η τροφή, αντικατέστη μοι.

Τι ουκ εγείρη Λάζαρε ταχύ; ανέκραζε, κάτωθεν ο Άδης θρηνωδών, τι ουκ ευθύς, εξαναστάς τρέχεις των ώδε; ίνα μη και άλλους μοι, αιχμαλωτίση Χριστός εξαναστήσας σε.

Εθαυμασιώθης Δέσποτα Χριστέ, εξαίσια, τότε εργασάμενος πολλά, φως γαρ τυφλοίς, κωφών δε ώτα, ήνοιξας λόγω, και τον φίλον Λάζαρον, εκ των νεκρών ως Θεός, φωνήσας ήγειρας.

Δόξα...

Τριαδικήν υμνήσωμεν ωδήν, δοξάζοντες, άναρχον Πατέρα, και Υιόν, Πνεύμα ευθές, μοναδικήν μίαν ουσίαν, ην τρισώς υμνήσωμεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος ει η Τριάς.

Και νυν... Θεοτοκίον

Ως της Τριάδος ένα σε Χριστέ, δοξάζομεν, ότι εκ Παρθένου σαρκωθείς δίχα τροπής, ανθρωπικώς πάντα ηνέσχου, μη εκστάς της φύσεως, της πατρικής Ιησού, ει και ηνώθης ημίν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Οι ουρανοί των ουρανών, και το ύδωρ, το υπεράνω των ουρανών, ευλογείτε, υμνείτε, τον Κύριον.

Ο Ποιητής και συνοχεύς των απάντων, δι ευσπλαγχνίαν, εν Βηθανία επέστη, εγείραι τον Λάζαρον.

Ο τεταρταίος οδωδώς, και κειρίαις συνειλημμένος, ήλλατο έμπνους ο άπνους, φωνούντός σου Κύριε.

Των Ιουδαίων ο λαός, ως εώρα τον τεθνεώτα, τη σήφωρή αναστάνα, Χριστέ διεπρίετο.

Οι σκοτεινοί περί το φως, Ιουδαίοι, τι απιστείτε, τη του Λαζάρου εγέρσει; Χριστού το εγχείρημα.

Αγαλλιάσθω η Σιών, και υμνείτω τον Ζωοδότην, τον αναστήσαντα λόγω, εκ τάφου τον Λάζαρον.

Αι Στρατιαί των ουρανών, και το γένος, των γηγενών σε ύμνησεν, ότι Σωτήρ μου, τον Λάζαρον ήγειρας.

Δόξα...

Συν τω Πατρί, και τω Υιώ, και το Πνεύμα δοξολογώ, και υμνών ασιγήτως βοώ, Τρισάγιε δόξα σοι.

Και νυν... Θεοτοκίον

Σε ευλογώ και προσκυνώ, τον τεχθέντα εκ της Παρθένου, μη χωρισθέντα του θρόνου, της αγίας δόξης σου.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Εποίησε κράτος, εν βραχίονι αυτού, καθείλε γαρ δυνάστας από θρόνων, και ύψωσε ταπεινούς, ο Θεός του Ισραήλ, εν οίς επεσκέψατο ημάς, Ανατολή εξ ύψους, και κατεύθυνεν ημάς, εις οδόν ειρήνης.

Υμνείτω το θαύμα, Βηθανία συν ημίν, εν ταύτη γαρ εδάκρυσεν ο Κτίστης, τον Λάζαρον ανιστών, νόμω φύσεως σαρκός, και Μάρθας τα δάκρυα λιπών, και τον κλαυθμόν Μαρίας, εις χαράν μεταβαλών, τον νεκρόν εγείρει.

Πιστούμενος Λόγε, την Ανάστασιν την σην, εκάλεσας τον Λάζαρον εκ τάφου, και ήγειρας ως Θεός, ίνα δείξης τοις λαοίς, Θεόν σε, και άνθρωπον ομού, εν

αληθεία όντα, και εγείραντα Ναόν, τον του σώματός σου.

Συνέσεισας πύλας, και μοχλούς τους σιδηρούς, εφόβησας τον Άδην τη φωνή σου, και έπηξε συν αυτώ, και ο θάνατος ευθύς, ως είδον τον Λάζαρον Σωτήρ, τον παρ' αυτοίς δεσμώτην, ψυχωθέντα τη φωνή, και εξαναστάντα.

Εξέστησαν πάντες, ως εώρων σε Σωτήρ, δακρύοντα, τον Λάζαρον θανέντα, και έλεγον οι δεινοί.

Ίδε πώς αυτόν φιλεί, ευθύς συν εφώνησας αυτόν, και αναστάς ο άπνους, αφηρείτο την φθοράν, τω προστάγματί σου.

Εσείσθησαν πύλαι, συνετρίβησαν μοχλοί, ελύθησαν δεσμά του τεθνεώτος, ο Άδης δε τη φωνή, της δυνάμεως Χριστού, πικρώς ανεστέναξε, και ανεβόα. Οίμοι! τις και πόθεν η φωνή, η νεκρούς ζωούσα; Ανάστα εντεύθεν, υπακούσας της φωνής, ο φίλος σου γαρ έξω προσφωνεί σε, ούτός εστιν, ο το πριν αναστήσας τους νεκρούς, Ηλίας μεν ήγειρε νεκρόν, και Ελισσαίος άμα, αλλ' αυτός ην δι' αυτών, και λαλών και πράττων.

Υμνούμέν σου, Λόγε, την ανείκαστον ισχύν, οστέοις γαρ και νεύροις τον θανέντα, ήγειρας λόγω τω σω, ως των όλων πλαστουργός, και τούτον ανέστησας Σωτήρ, εκ των καταχθονίων, ως της χήρας τον υιόν, τον επί της κλίνης.

Δόξα...

Τριάς παναγία, Πάτερ άναρχε Θεέ, συνάναρχε Υιέ, και θείε Λόγε, Παράκλητε αγαθέ, Πνεύμα άγιον

Θεού, το εν και τρισήλιον φάος, η συμφυής ουσία, εις Θεός και Κύριος, οίκτειρον τον Κόσμον.

Και νυν... Θεοτοκίον

Ο πάντα ποιήσας, εν σοφία Ιησού και όλον με φορέσας εκ Παρθένου, και όλος μένων αεί, εν τοις κόλποις του Πατρός, το άγιόν σου Πνεύμα Χριστέ, επί το ποίμνιόν σου, καταπέμψας ως Θεός, επισκίασον ημάς.